

Juliol 2004
Núm. 103
4a. època

Acull!

*Butlletí dels Oblats Benedictins
de l'Abadia de Montserrat*

LA VOSTRA PARAULA, OH DÉU,
ÉS FONT DE VIDA ETERNA.

(SANT AGUST , CONFESSIONS)

Acull!

*Butlletí dels Oblats Benedictins
de l'Abadia de Montserrat*

Juliol 2004
Núm 103
4a. època

Fotografia de la portada:
Detall del mar de Galilea

Imprimeix: Bengar Gràfiques
Lluís Companys, 62
GRANOLLERS

Dipòsit legal: B-2907-1996

SUMARI

- 3 La Pasqua, centre de la nostra vida**
P. Abat Josep Ma. Soler
- 6 La paciència de Déu**
P. Abat Sebastià Bardolet
- 7 Apunts per reflexionar i pregar a la llum del cap. 17 de l'evangeli segons Sant Joan**
Lluís Planas
- 10 Pere i Jesús: la lògica de l'amor**
Cebrià Pifarré
- 12 La felicitat de viure des de Déu**
Joan-Carles Elvira
- 13 Llegir la paraula Glòria a la Bíblia**
J. Frisque
- 16 Meditació i contemplació de la creu**
Lluís Planas
- 19 Efrem de Nísibis**
Manel Nin
- 22 Himne XX sobre la fe**
- 23 Del pelegrí querubínic**
Angelus Silesius

CR — N I C A

- 24 Joia i festa tot celebrant l'eucaristia**
Ma. Dolors Tresserras
- 25 Domínica Laetare a Montserrat**
Ma. Dolors Rovira
- 26 Excursió-convivència**
Montserrat Bach

NOTIFICACIONS

- Els nostres difunts
- Calendari d'activitats dels oblats (abril-desembre 2004)

LA PASQUA, CENTRE DE LA NOSTRA VIDA

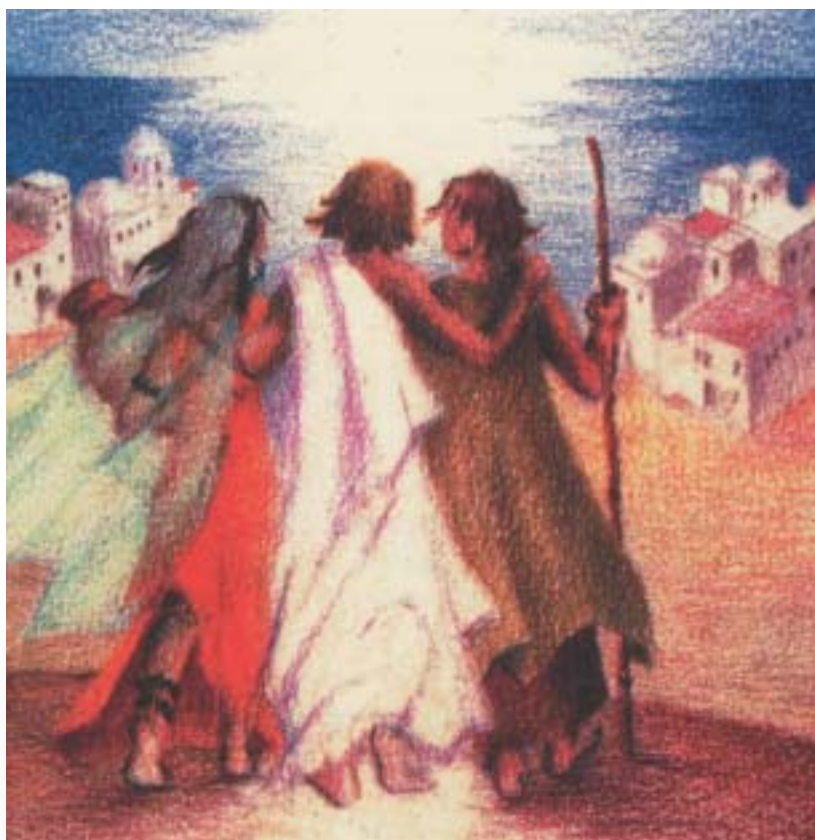
PUNT DOCTRINAL DEL PARE ABAT JOSEP MA SOLER

Gràcies per la vostra felicitació pasqual. També gràcies perquè el senyor Icart en nom de tots els oblats, i també alguns a nivell personal em van fer arribar la felicitació per la festa de sant Josep. Gràcies a tots. I suposo que, apart de la felicitació, i encara més nombroses que la felicitació, devien arribar pregàries pel meu servei abacial a la comunitat. Moltes gràcies. També us vull dir que els oblats compten amb un espai en la meua pregària.

Avui, en aquesta conjunció entre la dominica Laetare i la festa del trànsit de sant Benet, m'agradaria parlar-vos una mica de la centralitat de la Pasqua en la Regla i el que això hauria de suposar, d'una banda, evidentment pels monjos, però també pels oblats i oblates que volen viure l'espiritualitat de la Regla.

D'una banda, sant Benet diu en el c. XLIX que "tota la vida monàstica hauria de ser com una quaresma". No ho diu tant en el sentit penitencial com en el sentit més profund que té la quaresma, que és d'una actitud viva, d'una existència tota ella en tensió cap a la celebració de la Pasqua i, d'alguna manera, cap a la Pasqua del final de la nostra vida, que és la que commemorem avui de sant Benet. Per tant, quan sant Benet ens diu que tota la vida hauria de ser com una quaresma, ho hem de llegir en aquest sentit: **a la llum de la Pasqua.**

Després hi ha un altre fet que també ens ho diu molt indirectament. Vosaltres ja m'heu sentit en

altres moments, sobretot abans de ser abat en què m'adreçava més als oblats i escrivia més perquè tenia més temps: Intento fer una presentació de la Regla que no sigui només un text amb unes normes a complir sinó un text d'espiritualitat per viure. En la Regla hi ha dos elements que són significatius: un és al c. XLI que, aparentment, diu "a quines hores s'ha de menjar". Però si agafem el text de la Regla veurem que comença dient: **de Pasqua fins a Pentecosta s'ha de menjar...** Després va desgranant com s'ha de menjar a les altres èpoques de l'any. Fixeu-vos que no

comença pel primer d'any, que a l'època de sant Benet ja començava el primer de gener; no comença tampoc per la quaresma, que seria la preparació de la Pasqua, sinó que comença per la Pasqua.

Una cosa semblant, la trobem en el c. VIII quan sant Benet comença a estructurar l'ofici diví. Comença parlant del que s'ha de fer al temps de Pasqua. D'aquesta manera ens està dient que tota la vida - perquè l'horari dels àpats i l'horari de l'ofici diví és el que marca tota la jornada del monjo - és a dir, cada jornada i, per tant, tota la vida ha d'estar centrada en la Pasqua,

en el misteri pasqual de Jesucrist.

La importància encara més indirecta de la Pasqua la trobem en la manera com subratlla la celebració pasqual de cada setmana, que és el diumenge i com els diversos serveis - ell parla del lector, dels servidors de taula, dels servidors de cuina - comencen el seu servei el diumenge i després d'haver pregat per ells, en el cas dels servidors a Laudes i en el cas del lector després de missa. És a dir, el servei comunitari, el servei dels uns als altres pren la seva força del misteri pasqual, perquè els Laudes són la lloança del matí centrada en la resurrecció de Jesucrist. L'Eucaristia és la presència del misteri pasqual també actualitzat en cada Eucaristia. És d'aquí que - per no dir només els monjos - els qui volem viure l'espiritualitat de sant Benet hem de treure la força: del misteri pasqual i de l'actualització que és l'Eucaristia, n'hem de treure la força per viure cada dia i cada jornada amb un esperit de servei. Perquè som, vivim centrats en el misteri pasqual de Jesucrist que en el fons és el **gran servei** que Jesucrist fa a la humanitat: donar la vida a la

creu - d'alguna manera ja anunciant l'evangeli, però sobretot donant la vida a la creu - i donar la vida nova amb la resurrecció.

La Pasqua, doncs, és el centre de la vida dels qui volem inspirar-nos en l'espiritualitat de sant Benet. Aquesta dimensió de mort i de vida, però subratllant la dimensió de vida, la dimensió joiosa de la victòria pasqual de Jesucrist. Per tant hauríem de viure cada vegada més - i la quaresma és un bon moment per veure com ho fem centrats en la Pasqua, viure l'actitud de servei, de donació, sigui en els nivells que sigui: a casa, en el treball, en la relació amb els altres, en la relació entre els oblats, etc. amb aquesta clau de servei però amb la gràcia que ens ve de la Pasqua.

Després volia fer referència, perquè em donarà peu a desenvolupar una mica més, volia fer referència, dic, a una altra frase del mateix c. XLI, aquest que descriu a quines hores s'ha de menjar. Aquest capítol diu, en l'últim verset, i ho diu dues vegades, que l'àpat del vespre s'ha de fer sempre amb claror de dia, sense que tinguin necessitat d'encendre les llànties. Una mentalitat pràctica, jo diria un català, llegeix aquest text dient: és clar, perquè així, si no han d'encendre les llànties estalvien oli i, per tant, l'economia de la comunitat té menys despeses. No s'ha d'excloure aquesta interpretació, evidentment és una cosa pràctica, però hi ha molts comentaristes que hi veuen una realitat simbòlica semblant a la d'un altre capítol, el XXII, que és on sant Benet diu "com han de dormir els monjos", i aleshores diu que han de dormir vestits, cenyits i amb una llàntia encesa en el dormitori. Si poguéssim llegir la Regla en llatí i poguéssim agafar l'evangeli de sant Lluç també en llatí, veuríem que les paraules que fa servir sant Benet ens sonen al text llatí de l'evangeli de sant Lluç. Estic parlant de sant Lluç, c. 12, versets 35-40, on Jesús diu: "estigueu sempre a punt, estigueu vestits i cenyits,

vetllant amb els llums encesos". I sant Benet ens està dient: quan aneu a dormir, dormiu, descanseu perquè us pugueu llevar ben reposats, com diu la Regla, però en el fons del cor mireu de tenir una actitud de vigilància. Per tant, el que diu sant Benet és una cosa pràctica, però el vocabulari ens invita a fer una lectura simbòlica. Bé, doncs: quan sant Benet diu que l'últim àpat del dia s'ha de fer també amb claror natural, per tant, no a les fosques, no que a fora hi hagi foscor i, per tant, que calgui encendre les llànties, ens estaria dient, també, una realitat espiritual. De fet hi ha molts textos cristians antics, i en el Nou Testament mateix ho trobem en els evangelis, en textos de sant Pau, a les cartes de sant Joan, etc. que ens parlen de la llum i les tenebres. És una tipologia, són dos tipus molt clàssics en el Nou Testament. Les tenebres, la foscor, la nit, és vista pel Nou Testament i pels textos clàssics de l'espiritualitat cristiana com el temps del mal, no tan sols del mal, sinó del Maligne, el temps propici per cometre pecats i, entre aquests pecats, l'evangeli mateix, com fa sant Benet després en un altre capítol, hi posa la gola i la disbauxa. La gola i la disbauxa, sobretot la disbauxa en el menjar. Aleshores, quan sant Benet ens diu que hem de prendre l'àpat del vespre amb llum natural ens estaria dient amb altres paraules -a la llum, ja dic, de textos contemporanis o anteriors, o del mateix Nou Testament- ens estaria dient: penseu que sou fills de la llum i del dia, que vosaltres no pertanyeu ni a la nit ni a la foscor. Estic citant la primera carta als tessalonicencs. Per tant, i és aquí on volia anar, com hem de viure per viure l'espiritualitat benedictina? D'una banda centrats en la Pasqua, però aquest "viure centrats en la Pasqua" vol dir viure com a fills de la llum. De fet és una realitat que hem començat a viure en el baptisme. Des del baptisme, per la gràcia del sagrament, per la fe, hem començat a ser fills de la llum i, litúrgicament ho

simbolitzem a l'inici de la vetlla pasqual, quan caminem darrere el ciri pasqual que és la llum de Crist, com diem, portant, també, un ciri encès en el sentit de dir: és la llum del Crist, però jo, cristià, també resplendeixo per la fe, i les meves obres també han de resplendir davant dels altres perquè també estic incorporat al Crist, que és Llum. També jo sóc llum, per gràcia de Déu, no per mèrit nostre. Això, des del baptisme. Aleshores, si som fills de la llum, fills del dia, vol dir que hem de viure d'una determinada manera, que la nostra manera de viure no ha de ser la que correspon a la nit ni a la foscor, que seria viure fora de la llum del Crist i, per tant, viure en el mal. I, quines són, en el Nou Testament, les característiques de viure en la llum? O, una altra expressió que trobem, de caminar en la llum? Les característiques són viure amb sobrietat, i aquí ho relacionem amb allò de l'àpat de sant Benet, viure amb sobrietat no tan sols en els àpats sinó en tota la vida, "viure, diu la carta als romans, sense baralles ni enveges, amb sobrietat personal i la pràctica de la caritat fraterna". O la carta als efesius que dirà que "els fruits de la llum són la bondat, la justícia i la veritat". Però el conjunt del Nou Testament subratlla, sobretot, com a distintiu de ser fill de la llum, de caminar en la llum, d'estar en la llum, **l'amor fratern**. Recordo només un text, aquell de la primera carta de sant Joan: "el qui afirma que està en la llum però odia el seu germà, encara està en la foscor. El qui estima el seu germà està en la llum i res no el farà ensopegar". Encara més endavant, també la primera carta de sant Joan: "si estem en comunió els uns amb els altres caminem en la llum, i la sang de Jesucrist ens purifica de tot pecat". Caminar en la llum, viure la sobrietat, la bondat, la justícia, la veritat, l'amor fratern, són les característiques de ser fills de la llum, per tant d'estar incorporats a Jesucrist. I això ens és, també, penyora de vida eterna.

Viure en aquest món assemblant-nos cada vegada més al Crist que és Llum, és penyora de ser semblants a ell, que és la Llum, també en el moment que ell es manifesti i el veurem tal com és, segons diu, també, la primera carta de sant Joan.

Per tant, als deixebles de sant Benet, per la quaresma se'ns proposa i se'ns demana de ser cada vegada més fills de la llum i d'anar deixant les obres de la nit i de la foscor. Com ho farem? Recorrent sempre (sempre anem a parar allà mateix però és fonamental) recorrent a la paraula de Déu. Sant Benet en el Pròleg ens dirà d'"obrir els ulls a la llum de Déu que ens indica quin camí hem de seguir per viure com a fills de la llum, per córrer pel camí dels manaments mentre tenim la llum de la vida. I d'aquesta manera arribarem a participar de la Pasqua de Jesucrist.

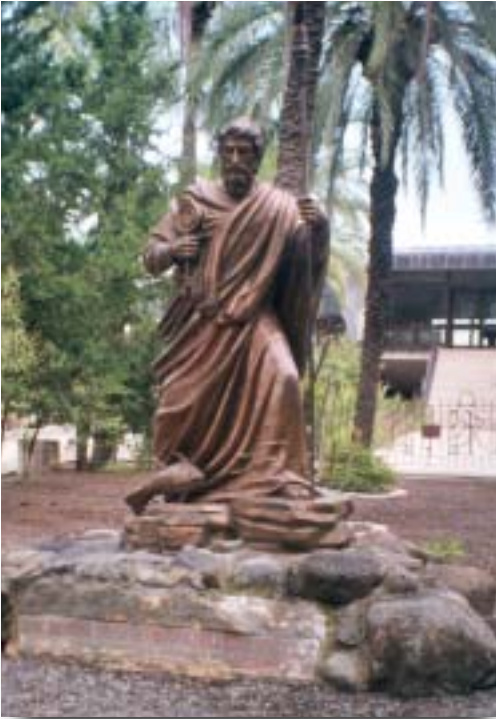
La meua exhortació, doncs, seria a sentir-nos cridats i encoratjats a viure cada vegada més com a homes i dones centrats en la Pasqua, en aquest sentit podríem dir fills de la Pasqua, i homes i dones centrats en la Llum. Viure com a fills de la Llum. És una característica molt benedictina i, certament és el camí que va portar sant Benet, - avui en commemorem el Trànsit- a partici-

par de la victòria pasqual de Jesucrist en el moment de la seva mort. Hauria de ser la característica de l'espiritualitat benedictina. Hi ha altres espiritualitats que potser són tan vàlides com aquesta, que se centren més en altres aspectes i no tant en aquesta dimensió pasqual. Una característica dels que volem seguir el mestratge de sant Benet, seria, doncs, aquesta de la centralitat en la Pasqua. És una espiritualitat joiosa, és una espiritualitat encoratjadora, una espiritualitat que, d'una banda, connecta molt amb el que era l'espiritualitat de l'Església antiga, de l'Església dels Pares i dels primers monjos i, d'altra banda crec que és, si se'n treu totes les conseqüències, una espiritualitat no solament vàlida per avui, sinó capaç de presentar una visió optimista i positiva de la fe cristiana i, per tant, capaç de fer-se atraient a les persones. Tant de bo que nosaltres monjos i vosaltres oblats puguem ser cada vegada més testimonis d'aquesta Llum i ser, cada vegada més, llum per als altres.

Res més. Ja des d'ara bona Pasqua a tots, i portin també la salutació als que no han pogut pujar aquí aquesta dominica Laetare, però que també formen part de la família dels oblats. Bona tarda. ☞

LA PACI..NCIA DE DÉU

PER P. ABAT SEBASTIÀ M. BARDOLET ¹

la paciència generosa de Déu.

Llegint sobretot els llibres de l'Èxode i dels Nombres trobem sovint aquest esquema: El poble escollit es cansa de la seva situació, malgrat ser una situació de privilegi. I *acaba la paciència i malparla contra Déu i contra Moisès*. "Estàvem millor a Egipte en l'esclavitud, enyorem les olles, la carn i les cebes i tot el que allí teníem". Déu s'irrita (perd la paciència momentàniament) i castiga el poble amb alguna plaga. El poble s'adona del seu pecat i de la seva ingratitud i demana a Moisès que intercedeixi al Senyor. Moisès, d'aquesta manera, demostra ser el gran amic de Déu i el gran intercessor del poble. I Déu, compassiu i benigne, perdona el seu poble, demostrant així la seva gran misericòrdia, la seva gran paciència i la seva gran estimació pel seu poble.

Aquest esquema es repeteix moltes vegades durant l'èxode d'Israel cap a la terra promesa. Avui la primera lectura ens en recordava un episodi. Per la implicació que ha de tenir en la nostra vida penso que és oportú de recordar allò que sant Pau diu als Romans: *tot el que fou escrit en altre temps, va ser escrit*

No cal llegir tota la Bíblia ni saber tota la història de la humanitat per estar convençuts d'aquella expressió tan rica de "la paciència de Déu". Els humans constantment hem provocat aquesta paciència divina. Ja al cap de poc de la creació de l'home i de la dona Déu va haver de suportar –diguem-ho així– el pecat de desobediència de la seva criatura, cosa que va fer variar els plans primers. Però, si havia estat bona i meravellosa tota la creació, molt més meravellosa serà la redempció, fruit de

per a instruir-nos; així, gràcies a la constància i al consol que ens donen les Escripures, mantenim l'esperança (15,4).

Acceptem, doncs, la instrucció que rebem de la Història de la Salvació, història ben humana, i així serem capaços de mantenir l'esperança. Perquè constatem que, en el nostre èxode particular cap a la terra nova i el cel nou que Déu ens ha preparat, aquell esquema continua repetint-se. Massa sovint som ingrats envers Déu i pequem tot enyorant els il·lusos avantatges de qualsevol esclavitud. I quan hem de sofrir la conseqüència d'aquest pecat, és llavors que busquem un intercessor perquè Déu faci cas del nostre clam. El gran intercessor davant del Pare, el Crist. Continua havent-hi intercessors i sobretot continua havent-hi la generositat i el perdó de Déu. La paciència i generositat de Déu no s'acabaran mai.

Això és el que ell intenta dir-nos cada quaresma. No vol la mort del pecador; vol que es converteixi i que visqui. I perquè tinguem possibilitats de convertir-nos, una vegada més "ens són oferts de treva els dies d'aquesta vida, per a esmena de les nostres maleses, tal com diu l'apòstol: Que no saps que la paciència de Déu t'empeny al penediment?", com ens recorda sant Benet als monjos (RB pròleg 36-37). Déu ens dóna una nova oportunitat, perquè sapiguem mirar enlaire i puguem veure el signe de salvació, aquell que, penjat a la creu, reconcilia i salva tots els qui amb esperança el miren. La paciència de Déu, la seva espera ens dóna esperança.

Un últim pensament: Som conscients que tots hem rebut també la vocació d'amics de Déu i, per tant, d'intercessors a favor del poble? ☞

(1) Homília del 30 de març 2004 Nm 21,4-9 Jo 8,21-30

APUNTS PER REFLEXIONAR I PREGAR A LA LLUM DEL CAP. 17 DE L'EVANGELI SEGONS SANT JOAN

PER LLUÍS PLANAS

El capítol comença situant-nos a les acaballes del discurs que Jesús fa al darrer sopar. Hem de tenir present que l'evangeli de Joan es redacta quan la comunitat, que Jesús havia format, ja ha estat provada de moltes maneres: coneixien el sofriment de la persecució, la divisió que s'havia produït entre ells, la incomprensió de part de molts dels seus conciutadans; eren pocs, però tenien la necessitat que la paraula de Déu manifestada per Jesús els donés la força necessària per tirar endavant. No eren moments, precisament, de molta eufòria.

Quelcom de semblant, penso que ho podem percebre ara; en aquests moments en què l'Església de Catalunya que peregrina cap a la terra promesa del regne, molts tenim

la sensació que avancem feixugament, però no podem abandonar l'esperança. Treballar l'esperança significa, per una banda, que ens cal agafar l'evangeli com la font d'aigua viva, en la qual podem saciar la nostra set. Ens cal, doncs, una capacitat per millorar la nostra interioritat; i, per l'altra, hem de tenir clar el camí que hem de recórrer i quin és l'horitzó. Caminar amb el cap cot, una mica desmoralitzats, amb un sentiment de cansament, ens impedeix de posar-nos en la direcció veritable. Aquests apunts volen ajudar a viure la comunió amb Déu, com la força que ens ha de permetre anar omplint de sentit el que estem vivint, i el que en el futur haurem de viure.

Comença el capítol fent-nos

saber que Jesús ha acabat el seu discurs; en ell ha explicat quina ha estat la seva experiència humana i espiritual, en la seva missió d'anunciar als homes que Déu no ens ha abandonat, sinó que s'ha compromès tant, que no ha dubtat que la seva acció entre els homes es manifestés amb els límits humans, però que aquest home, Jesús, no ha perdut mai la seva condició d'estar permanentment en comunió amb el Pare.

Aquesta comunió amb el Pare queda clara quan comença a pregar al Pare: és una relació personal, única, íntima, clara, transparent, profunda i intensa. De fet són les qualitats que han d'embolcallar la pregària.

El tema de la pregària està centrat entorn de la glorificació del Fill. Aquesta glòria no és únicament una manera de ser pròpia de Déu, sinó que manifesta l'acció de Déu en el món quan Jesús obra els miracles. L'acció de Jesús ens ve a dir: Déu intervé en la història. La pregària enceta un altre tema que és molt estimat per Joan, l'hora: "Pare, ha arribat l'hora" que ens porta al moment de la màxima donació del Fill en la mort en creu.

En aquesta hora de la mort, Crist fa una mirada al passat i veu com tota la seva vida ha estat al servei de la humanitat, perquè tota ella sigui progressivament glorificada. Ell ha vingut a empeltar la Vida divina en el centre de la vida quotidiana dels homes; ho ha expressat així: "li has concedit poder sobre tot home, perquè doni vida eterna". La vida divina, doncs, no està al marge de la vida dels homes, sinó que hi està

i això ha estat possible gràcies al poder que el Pare li ha donat. Però ara se'n va; la unitat perilla. Hi hauria la temptació que, volent-los protegir, treure'ls del món (mireu els V 15 i 16), però això no seria una bona solució, perquè precisament han de ser testimonis en el món. (V 17). Per poder fer això, demana que els deixebles siguin "consagrats en la veritat." (v 19); es tracta d'enfortir la interioritat, deixant que el Regne creixi dintre seu.

El pas de Jesús en aquest món cap a la santedat del Pare es presenta com una *con-*

sagració o *santificació*. Per comprendre millor el significat de consagració ens hem de situar dins el context cultural: és una al·lusió a la víctima consagrada a Déu, com trobem en l'AT, en la qual, mitjançant el sacrifici en holocaust, es passa a l'esfera divina. Crist és holocaust amb la seva donació fins al sacrifici de la mort en creu. Crist està content perquè la seva *consagració*, implica la consagració o santificació dels deixebles. Així, mentre que Jesús, per la seva *consagració* passa a l'esfera divina, als deixebles els permet que puguin accedir a la vida santa en tant que estan en contacte amb la paraula de la veritat; quan els deixebles creuen i es fan seva la paraula de la veritat, poden arribar al lloc sant del Pare.

Resumint: Crist accedeix a la santedat del Pare per mitjà del sacrifici que implica la seva mort; els deixebles accedeixen a la santedat del Pare mitjançant el sacrifici que implica creure en la Paraula encarnada.

La vocació dels deixebles a la santedat no els allibera de ser enviats al món: "Tal com tu m'has enviat al món, jo també els hi he enviats". Ens trobem, doncs, que la missió de

ser enviats al món i participar de la santedat de Déu formen part d'una mateixa realitat. La santedat i la missió han d'anar juntes.

La tercera part, que comença en el verset 20, retorna de nou al tema de la unitat dels seus deixebles que té el fonament en el coneixement del Pare. Abans, però, Jesús comença: "No prego només per ells, sinó també pels qui creuran en mi gràcies a la seva paraula". L'abast de la pregària s'amplia i s'aprofundeix: els efectes de la missió i de la santedat no seran patrimoni dels primers deixebles, sinó que, com una baula d'una cadena, també hi prendran part els deixebles dels deixebles.

Prenent consciència que l'acció salvadora de Jesús va passant per la història de la humanitat, entra en el tema de la unitat: "Que tots siguin u". Fa un pas més. Revela aleshores que el fonament de la unitat entre els qui creuen es basa en la relació íntima del Pare i el Fill: "com tu, Pare, estàs en mi, i jo en tu." Estem davant el testimoni d'una vida viscuda en dependència, però que no es tanca en ella mateixa, sinó que es fa obertura als altres. La unitat dels deixebles és el signe de la unitat de Crist amb el seu Pare. Convé ara subratllar que, aquesta unitat, no vol dir uniformitat (que tot és el mateix, que tot és igual), sinó transparència: cadascú manté la seva personalitat, i cal respectar la funció que té cadascú; per tant, aquest unitat que és relació alhora, ha de ser feta en l'acolliment i l'acceptació plena, total, de l'altre. Amb tot hem de ser conscients que aquesta unitat, tan perfecta, els deixebles només l'assoliran en la seva plenitud en l'escatologia: "que estiguin amb mi allà on joestic, i vegin la meva glòria, la glòria que m'has donat perquè m'estimaves des d'abans de crear el món." (verset 24).

Els dos darrers versets (25,26) manifesten que, al camí cap a la plenitud, s'hi va amb l'aprofundiment del misteri de Déu que es dona a conèixer per mitjà de Jesús: "Jo els he fet conèixer el teu nom i els el faré conèixer més encara". La via per

implicada, de tal manera, que Jesucrist haurà de passar, fins i tot, per la mort, com tots els homes. Aquest és el do que Déu ha fet a la humanitat. Des d'ara, l'esperança del cristià està centrada en la vida eterna que ja comença a ser realitat entre nosaltres. Comença un món nou en el qual Déu i la seva glòria serà tot en tots.

Quan celebrem l'Eucaristia reproduïm el que trobem en aquesta pregària sacerdotal de Jesús. **Donem gràcies** per la meravellosa **comunicació de la glòria** del Pare als homes; **recordem** com Jesús, el nou i definitiu anyell pasqual, amb la seva vida, mort i resurrecció, **manifesta la glòria** del Pare en Ell; i **demanem** que **aquesta glòria es vessi** sobre l'home. Aquests aspectes que he subratllat és el que expressa el cànon de la missa.

A partir del verset 11, la pregària de Jesús se centra en la necessitat que els deixebles visquin units. Crist constata que, mentre ha estat entre els homes, ha pogut mantenir els deixebles en la unitat, llevat d'un,

poder aprofundir aquest coneixement és l'amor: "perquè l'amor amb què m'has estimat estigui en ells." Ens cal avançar en l'experiència de l'amor de Déu.

Així, doncs, ens podem apropar a la glòria de Déu, i esdevenir, per la proximitat, sants, per l'experiència humana de l'amor que ens porta a la veritable unitat.

D'entrada, hem de ser conscients que l'amor suposa participació i reciprocitat. Quan Jesús prega per la unitat dels cristians està suposant la participació activa de cadascun dels creients, i que tots actuaran recíprocament; que no hi haurà en les seves actituds ni omissions, ni passivitats, ni marginació, sinó lleialtat, sinceritat. Aquesta unitat, objectivament, no és únicament conformar-se, adaptar-se a les estructures organitzatives, ni habitar sota un mateix sostre procurant de no molestar ni ser molestat, sinó viure el significat d'aquesta afirmació: "Tu en mi, i jo en tu", que revela el desig de compartir i el principi de reciprocitat. Quan afirmem que el nostre model és l'amor de Déu, estem dient que Déu, amb nosaltres, fa això; i aquest és el nostre camí. Quan diem que Déu és amor, estem dient que Déu desitja que l'home que Ell ha estimat, Jesús, i després tota la humanitat, siguin com Ell, en Ell.

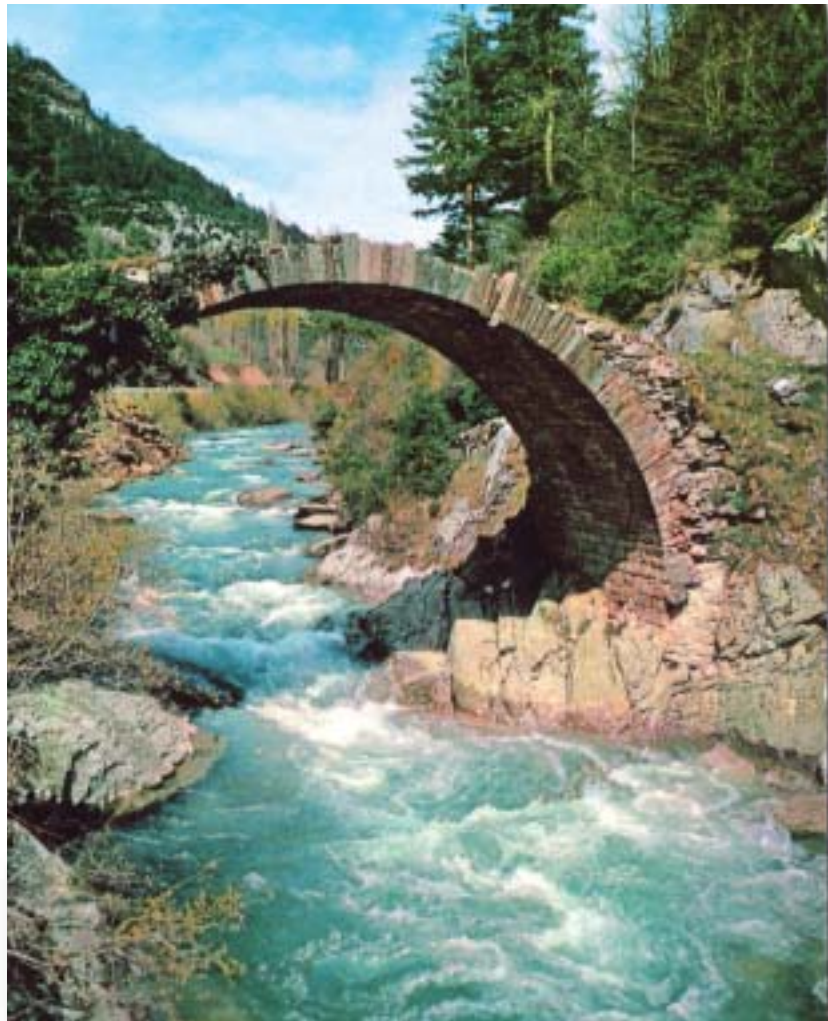
L'amor també té el vessant del dolor i del sofriment. Per exemple: l'amor de la mare que pateix perquè el seu fill està malalt. Ara bé, ens podem preguntar: ¿aquest fill, amb el patiment de la mare, serà conscient que és estimat de la mare? Necessitarà rebre de la mare uns signes, unes paraules, que expressin el que viu la mare; i quan haurà rebut aquests senyals, aleshores pot estar en condicions d'interpretar correctament el significat que té per ell que la mare pateixi per causa d'ell. El fill pot reconèixer que és estimat pel dolor que s'ha comunicat. Cal que hi hagi entre tots dos una gran transparència i comunicació. Però la nostra experiència humana ens diu que no sempre és així: que moltes

vegades la comunicació no és rebuda d'una manera adient, esdevé opaca als sentiments, i es produeix un distanciament que pot ser molt dolorós quan l'altre és incapaç d'entendre-ho. En l'amor de Déu hi pot haver dolor; la comprensió d'aquest dolor per part de Déu és absolut, però no ho és per part de l'home. Segurament que tot allò de dolorós que té la creu ho podem entendre des de la perspectiva física, i fins, per simpatia, podem tenir una aproximació del dolor moral; però és molt més difícil que siguem capaços d'entendre i comprendre, en tota la seva profunditat, el dolor del Pare i el del Fill, acceptant la mort en creu. Encara que la mort en creu fos l'acte de la voluntat del Pare, no vol dir que al mateix Pare li fos indiferent el dolor, sinó que hi ha una comprensió que no som capaços, mortals com som, de saber-ne la seva qualitat intrínseca.

El v 10 "Tot allò que és meu és teu, i allò que és teu, és meu" ens dóna una pista, una intuïció, del que podia significar el dolor viscut des de la perspectiva del Pare i des de la vivència del Fill.

Per acabar cal assenyalar que l'amor és gratuït i iniciativa sense deixar de ser recíproc: és actiu i és passiu, estima i es deixa estimar; aquest vessant de l'amor de deixar-se estimar ¿com percebem que la va viure Jesús quan obeeix el Pare i mor clavat a la creu? Jesús per amor s'ofereix Ell mateix; es fa ofrena. I fent-se ofrena obre les portes al perdó, i aquí pren la iniciativa quan diu des de la creu: "Pare perdona'ls". Com ens diu a 1Jo 4,10: "expia els pecats". La gratuïtat i la iniciativa de l'amor les trobem expressades en el perdó, en tota la seva densitat.

Aturem-nos. Mirem-nos. Contemplem, cadascú, què hi ha de l'amor de Déu en nosaltres. ✕

PERE I JESÚS: LA LòGICA DE L'AMOR

PER CEBRIÀ M. PIFARRÉ

El darrer capítol de l'Evangeli de Joan sens dubte fou afegit, a manera d'epíleg, un cop la redacció del llibre ja era completada.

A través de dues escenes, la dels pescadors i la del pastor, l'autor deixa escrita per a la comunitat eclesial la darrera lliçó de Jesús, el qual

havia promès als deixebles que, un cop ressuscitat, es reuniria amb ells a Galilea.

En clarejar la diada de Pasqua, des de la riba del mar, símbol de l'eternitat, Jesús, el Mestre, crida els deixebles que es trobaven en alta mar, escarrassant-se per pescar. De bell antuvi no van reconèixer el

Crist, tot i que el deixeble a qui Jesús estimava havia dit a Pere, a cau d'orella: "és el Senyor". Als deixebles els caldrà la fe per poder reconèixer Jesús, finalment, en els signes del partit. Ressalta, en l'escena, la iniciativa de Pere, i amb ell solidaris els altres deixebles, afanyant-se a estirar fins a terra ferma la xarxa plena de peix, símbol del Regne.

La humiliació de les xarxes buides els havia ben disposats per assaborir el sentit de la Gràcia en l'àpat que Jesús els ha aparellat vora mar.

En la segona escena d'aquest apèndix del IV Evangeli, Pere rep de Jesús l'encàrrec de ser pastor de la comunitat aplegada amb vista a la irrupció imminent del Regnat de Déu: "Pastura les meves ovelles", li fa el Senyor, no sense abans haver-li fet la pregunta crucial: "Simó, fill de Joan, ¿m'estimes?".

Pere era un home fràgil, com la majoria de nosaltres. Poc abans del drama de la passió havia fet afirmacions plenes de generositat, i sinceres, prou que sí, però molt a la defensiva, desconixedor encara de la seva defallença: "Senyor, estic disposat a donar la vida per vós".

En el moment de la prova, en les hores fosques de la passió, incapaç d'estimar Jesús més enllà de l'afecte humà, havia negat Jesús fins a tres vegades; s'havia avergonyit de ser

deixeble del crucificat.

¿Com és que Jesús, un cop en terra ferma, tot celebrant l'àpat fraternal del Regne, confia a un home tan contradictori com Pere el servei del guiatge pastoral? Tot relatant l'escena, el text evangèlic afegeix: "Pere s'entristí que Jesús li preguntés per tercera vegada si l'estimava". Repetir fins a tres vegades, davant de testimonis, les afirmacions importants, era un costum habitual en l'antigor. Aquell matí de Pasqua, Pere era un home vençut, indefens del tot. En experimentar la seva pobresa radical, s'havia alliberat d'engany sobre si mateix. I segur que havia vessat moltes llàgrimes. Ho delatava el to de la seva resposta: "Senyor, vos ho sabeu tot, vós sabeu que us estimo". L'amor de Pere per Jesús sempre ho havia estat de sincer. Ara, però, a més de sincer, l'amor de Pere per Jesús, el seu Senyor, era també humil i, per tant, segur. La seva fou una confessió de fe i d'amor expressada amb paraules sortides del fons del cor, un cor que ha estat ferit per l'amor crucificat de Jesús.

La fe de Pere ja no reposa ara en la pròpia seguretat sinó en el Crist Jesús, i el destí de seguir les petjades del Mestre, després que haver-ne sentit la crida, "Vine amb mi", és el destí de tot creient. Des d'una fe entusiasta que traça el propi camí caldrà passar a una fe madura, despullada de falses seguretats, una fe que es lliura a Déu i li deixa lliures les mans, ni que això el mení fins a la mort martirial.

Després de Pasqua, un cop batejat amb l'Esperit del Ressuscitat, Pere, el mateix que s'havia fet enrere en el seguiment de Jesús a l'hora de la passió, ja no s'avergonyeix de presentar-se amb el títol de "testimoni dels sofriments del Crist i partici-

pant en la glòria que ha de manifestar-se". Ens ho recorda l'autor de la primera Carta de Pere (1Pe 5:1). ¿No li havia anunciat el Senyor que hauria de donar glòria a Déu, segellant el seu amor amb testimoniatge del martiri? "Simó, fill de Joan, ¿m'estimes?".

La pregunta ens l'adreça el Crist Jesús, un dia i una altre, en el camí de la nostra fe. La lliçó evangèlica a

retenir és clara. Per poder ser associat a la missió que Jesús ha rebut del Pare, la de ser servidor de comunió en la nova fraternitat del Regne, cal estimar Jesús amb un amor personal, fins a la passió del cor. A poc a poc, a mesura que ens anem despullant de les pròpies seguretats, des de la indefensió, també nosaltres podrem respondre, com Pere: "Senyor, vós ho sabeu tot, vós sabeu que us estimo". ✨

LA FELICITAT DE VIURE DES DE DÉU

PER JOAN-CARLES ELVIRA¹

humanitat: la irrupció del Regne de Déu enmig nostre. Ens parlen igualment d'aquella benedicció que la fe d'Israel prometia als justos, als pobres i als desvalguts que tot ho esperaven de Déu. Però sobretot crec que les benaurances ens parlen de Jesucrist, del que ell vivia en el seu ésser més profund, d'allò que li era "connatural" i que volia transmetre, com quelcom d'accessible per a ells, als seus deixebles. En altres paraules, les benaurances són indissociables del seguiment de Jesús. Són molt més el punt d'arribada que el punt de partença d'un itinerari. Són sobretot els fruits de tota una vida de fe i de fidelitat a l'Evangeli.

En definitiva, les benaurances ens parlen de la felicitat de viure des de Déu, d'un Déu que abraça amb la seva paternitat tots els homes. Per això ens deixen intuir la joia íntima de qui constata, per pròpia experiència, l'obra de Déu en la seva vida i en la dels qui l'envolten. Perquè Déu vol salvar la seva Creació obra en nosaltres i a través nostre, i només així el Regne de Déu s'obre pas a la terra. Aquest descobrir-se instrument de l'obra de Déu és la millor garantia dels nostres

esforços per comunicar l'Evangeli. Fer-ho de manera discreta, sense buscar ser ben vistos, sense que la mà esquerra sàpiga què fa la dreta, també això és molt propi de les benaurances. Potser només aleshores sabrem fer-nos de veritat pobres amb els pobres, plorar amb els qui ploren, saciar la fam de justícia dels desvalguts. Potser aleshores arribarem a ser misericordiosos sense adonar-nos-en, sabrem convertir la "utopia de la pau" en la petita pau de cada dia i la puresa de cor, per fi, en una realitat, després de llargs combats...

El missatge que anuncien les benaurances no és altre, germans i germanes, que el de l'esperança. Permeteu-me, doncs, acabar amb una pregària. "Concedeix-nos, o Pare, la felicitat que promets als qui s'abandonen a tu amb aquella confiança que hem après de Jesús, i pel teu Esperit allibera'ns de tota arrogància i de tota violència, a fi que l'esperança no mori entre els homes que tu tant estimes." Que així sigui. ✪

(1) Homília del 7 juny 2004 dilluns X de durant l'any

L'Evangeli que acabem d'escoltar, germans i germanes, parla per ell mateix. Les seves paraules estan tan carregades d'aquella veritat pròpia del que és autèntic que el silenci en seria el millor comentari. Què puc dir que ja no hagi estat expressat? Em temo que ben poca cosa, potser repetir el que ja sabem: que l'Evangeli és sempre bona notícia per a qui l'acull amb un cor senzill i humil, perquè té la virtut de comunicar-nos allò que cadascun personalment més necessita escoltar avui, ara i aquí.

Potser les benaurances ens ajuden a recordar-nos els uns als altres quina és la felicitat paradoxal que promet l'Evangeli. Perquè les benaurances no assenyalen el camí de l'èxit, més aviat tot el contrari: l'ombra de la creu es projecta sempre damunt d'elles. Són tanmateix Bona Nova, l'anunci sorprenent d'una realitat ben fràgil però destinada a canviar el destí de la

LLEGIR LA PARAULA GL—RIA A LA B BLIA

PER J. FRISQUE

El terme **glòria** en l'ambient històric de la Bíblia té un contingut diferent al que es dóna en les traduccions a les llengües modernes. Quan aquest terme l'apliquem a Déu no s'adapta a la nostra sensibilitat actual, perquè ens sentim millor reconeixent Déu en el silenci i l'absència aparent, que en les seves manifestacions de glòria.

El terme glòria ocupa un lloc molt important en el Sagrada Escripura. Així veiem com la glòria de Jahvè il·lumina tota la història d'Israel, i aquesta mateixa glòria, és la que es farà visible a la comunitat en el rostre del Ressuscitat. L'Església, com Esposa de Crist, també quedarà vinculada en aquest terme. El capítol 17 de l'Evangeli de Sant Joan està literalment penetrat per aquest terme. L'estudi, doncs, d'aquest terme és molt important, ja sigui per la comprensió del misteri de Déu i de Crist, com de la vida cristiana.

Però encara hi ha una raó més profunda a favor d'una meditació sobre aquest tema. El cristianisme és una religió històrica, mitjançant la qual es fa una crida a tots els pobles perquè facin una experiència singular de la fe en el Crist viu; experiència que, en allò que és essencial, és idèntica a la que va tenir l'Església dels primers temps, l'Església apostòlica, tal com ens la descriuen les Escripures. Però cal fer una "despatriació" dels orígens

del cristianisme que permeti donar un pas enrera en la Història, com si s'internés en el coneixement profund d'una altra cultura que no és la seva. Això és important de tenir-ho present en el tema que anem a reflexionar, perquè és un tema estrany a la nostra comprensió

espontània. I fa que la "despatriació" sigui inevitable, però, a la llarga, potser molt fructuosa.

LA GLÒRIA DE JAHVÈ

En hebreu el terme que traduïm per **glòria**, conté la idea de pes. El pes d'un ésser en la seva existència es

defineix pel seu valor real, i per tant, per la repercussió que té fora d'ell mateix.

Aquest terme s'aplica d'una manera especial a l'home; en nombroses ocasions la Bíblia ens parla de glòria humana. Espontàniament, la riquesa, la posició social i, sobre tot, el poder, són les coses que es consideren que donen valor a l'home i li permeten d'influir sobre els altres; el tema de la glòria també va associat en aquesta percepció. Però l'aventura de la fe portava, necessàriament, l'home bíblic a criticar aquesta concepció espontània de la glòria humana. La veritable glòria de l'home consisteix que ha estat fet per Déu, rei de la creació; quan l'home és conscient d'això ha de saber respondre responsablement amb la fidelitat i l'obediència a Déu; solament aquesta fidelitat i aquesta obediència a Déu és el que dona valor a l'home i li dona una glòria digna d'aquest nom.

El terme **glòria**, aplicat a Déu, es va aprofundir en la mesura que Israel va reflexionar sobre l'absoluta transcendència del seu Déu i de la seva misteriosa presència en els esdeveniments de la seva història. La **glòria de Jahvè** es fa evident perquè és el **Tot-Altre**, el **Creador**, l'**Absolut** per excel·lència i perquè, com a tal, actua en la vida del seu poble. El **Tot-Altre** és un Déu que es revela, i el terreny privilegiat d'aquesta revelació són els esdeveniments més importants de la història d'Israel.

En canvi, el lloc tradicional en què l'home pagà cantava la glòria dels seus déus ha estat sempre en les celebracions culturals. En aquestes celebracions la glòria del món diví es feia realitat i era visible i omplia els santuaris. A Israel, la celebració cultural de la **glòria de Jahvè**, manifesta un canvi profund. Perquè, per una part, en aquests actes culturals, es canta la glòria divina, com si fos un foc devo-

rador que deixa al descobert la misèria de la criatura i la seva fragilitat, i que Jahvè pot abandonar el Temple quan li sembli; per altra banda, la glòria de Jahvè que celebra el poble és, abans que res, la que es manifesta amb les seves intervencions en la Història. Per Israel la **glòria de Jahvè**, és doncs dinàmica; per això els profetes fan referència en aquest tema sobretot en les seves prediccions futures, quan tindrà lloc la salvació definitiva: "Vinc a reunir totes les nacions i totes les llengües. Elles vindran a veure la meua glòria." (Is 66,18-19)

EL SENYOR DE LA GLÒRIA

Un cop els primers cristians van deixar ben clara la divinitat de Crist, el tema de la **glòria**, aplicat a la persona de Jesús, té per ells una gran fecunditat, i la cristologia que se'n desprèn reuneix els elements essencials de la revelació.

Gràcies a la resurrecció i l'ascensió, Crist ha *entrat* (Lc 24,26) a la **glòria** divina, ha estat *exalçat* a la **glòria** (1Tim 3,16). "*Déu l'ha ressuscitat... i li ha donat la glòria*" (1 Pe 1,21), ha «*glorificat al seu servent Jesús*» (Ac 3,13). El reconeixement de la divinitat de Crist es fa després de la mort en creu i, ara, en relació amb el reconeixement de la veritable qualitat messiànica de Crist.

Jesús ha rebut la **glòria** de mans del Pare. L'expressió "**Senyor de la glòria**" (1 Co 2,8) posa en relleu la

radical dependència del Fill respecte del seu Pare. Però quan diem que Jesús ha rebut la **glòria** de mans del Pare, volem donar a entendre que el lloc privilegiat on es fonamenta l'afirmació de la divinitat de Crist és la seva passió; perquè és a la passió que Jesús, Messies d'Israel, ha portat fins a les últimes conseqüències l'obediència a Déu.

La creu de Jesús és l'esdeveniment per excel·lència que manifesta als homes la **glòria** divina. És, efectivament, la teofania més gran, ja que és el mateix Déu que mor; però també ho és perquè Jesús fa saber la crida de Déu a la humanitat perquè la humanitat pugui compartir la vida divina.

La passió segons Sant Joan fa servir aquesta expressió: "*Pare, ha arribat l'hora; glorifica el teu Fill, perquè el teu Fill et glorifiqui, ja que li has concedit poder sobre tot home, perquè doni vida eterna a tots els qui li has confiat*" (Jo 17,1-2).

A partir d'aquest moment, la manifestació de la **glòria divina** serà objecte d'una història humano-divina. L'Església primitiva contempla que quan "*es manifestarà la glòria del gran Déu i salvador nostre Jesucrist*." (Tt 2,13), els homes, que hauran arribat a ser fills de Déu, s'hauran de posar a edificar, per la part que els toca, el Regne.

Així queda clar que el concepte de **glòria** és actiu i dinàmic.

LA GLÒRIA DE L'ESGLÉSIA – ESPOSA

“Tots nosaltres, sense cap vel a la cara, reflectint com un mirall la glòria del Senyor, som transformats a la seva mateixa imatge, amb una glòria cada vegada més gran, per obra del Senyor; és a dir, de l'Esperit.” (2Co 3,18). Realment l'amor de Crist envers tota la humanitat és el que testimonia la **glòria** de l'Esposa: *“el Crist ha estimat l'Església i s'ha entregat a la mort per ella... Volia portar a la seva presència una Església gloriosa, sense taques ni arrugues ni res de semblant: una Església que fos santa i immaculada.”* (Ef 5,25.27). Estem davant la imatge de l'esposa (l'Església) que es dona al seu espòs (El Crist).

Efectivament, com hem vist, el tema de la **glòria** aplicat a l'Església, és un tema triomfal, però la victòria a què fa referència, no ho hem d'oblidar, és la creu de Crist i és la creu dels seus deixebles. No es tracta, doncs, d'una al·lusió triomfalista, sinó una crida a la fidelitat sota el signe de la creu. Cal notar que la pregària sacerdotal de Jesús en el cap. 17 de l'evangeli de Sant Joan, associa el tema de la **glòria** de Crist i el de l'Església, al de la missió dels cristians en el món: una missió d'unitat,

fundada en l'amor, i que la majoria de les vegades trobarà l'odi com a resposta.

L'ESPERANÇA DE LA GLÒRIA

Ha de quedar clar que la Bona Nova que s'ha d'anunciar és la de la **glòria** que Déu té reservada a tots els homes. Tots som cridats a ser fills del Pare i a participar de la vida de Déu. Solament una **glòria** així pot sadollar la seva esperança. Però com que aquesta finalitat està unida radicalment a la mediació única de Crist, a la seva presència entre els homes, aquesta Bona Nova, es redueix, essencialment, a anunciar Crist. Així ho expressa Sant Pau: *“Nosaltres l'anunciem a ell, encaminant tots els homes i instruint-los en tota mena de saviesa, per tal de fer arribar tothom a la perfecció en Crist”* (Col 1,28). Per a assolir la **glòria**, els homes han de seguir les petjades marcades per l'Evangelí, les petjades de l'amor fratern a tots els homes, conscients que, en aquesta tasca, sempre i en tot moment, hi haurà l'ombra de la creu. Perquè l'apòstol ha de saber que ha de completar en la seva carn allò que falta a la passió de Crist.

LLOANÇA DE LA SEVA GLÒRIA

Aquesta expressió, que trobem a

la litúrgia, vol dir, en poques paraules, tot el que ha de ser la celebració de l'Eucaristia. Aquesta expressió la trobem, per exemple, en el cànon romà. Però la seva concisió fa que, a vegades, resulti poc entenedora, si no es té present el que s'ha dit fins ara.

Quan un grup de cristians es reuneixen per celebrar l'Eucaristia, canten la lloança de la **glòria** de Déu. Què significa això? Primerament que, la **glòria** de Déu que constitueix l'objecte de la lloança cristiana és, abans que res, la que es manifesta contínuament en l'Avui de Jesucrist en el cor del món; aquesta intervenció porta en ella mateixa la **glorificació** del Ressuscitat i, al mateix temps, la veritable **glòria** de l'home, convertit en fill de Déu, gràcies a la intervenció de Crist. Segonament, el cristià mai no pot oblidar que el terreny per excel·lència en què es posa de manifest la glòria de Déu, és la creu de Crist. Definir la celebració eucarística com a lloança de la **glòria** de Déu és identificar-la amb el memorial de la creu.

Per això, la participació a l'Eucaristia, per al cristià, significa assumir el desig de participar cada vegada més profundament, en la Passió del Senyor de la **glòria**. ∞

MEDITACIÓ I CONTEMPLACIÓ DE LA CREU

LLUÍS PLANAS • (RESUM D'UNA CONFERÈNCIA QUARESMAL)

Ahir dèiem que és bo, a vegades, de posar-te davant la Creu, prendre consciència que Déu et mira des de la Creu, i deixar-te mirar. Avui voldria anar més enllà en aquesta reflexió.

Quan jo miro la Creu, què és el que estic mirant?

M'he d'adonar que el significat de la Creu és **l'assumpció del dolor** de tot el món, de totes aquelles coses que porten a la mort. A vegades podem saber qui ha estat el culpable d'aquell dolor però, d'altres, no podem dir qui ho ha fet, qui n'és el responsable.

Si ens hi fixem bé veiem que el **rostre de la Creu** té molts colors, moltes cares, **és la imatge de tantes persones que sofreixen** i de tantes persones que s'han vist sotmeses al mal.

Però, allò que nosaltres no hem de fer mai, és mirar aquesta Creu

únicament amb desesperança, perquè per nosaltres, creients, més enllà de la creu, darrera de la creu, hi neix l'alba de l'esperança. Perquè **sabem que la vida no s'acaba amb la mort**. Si només ens quedéssim veient el mal, ens podria portar a quedar-nos enfonsats en la desesperació. El que ens cal és aprendre a assumir el dolor. En canvi, la nostra societat intenta tapar el dolor, com si el mal no hi fos, com si no existís, malgrat sentir constantment notícies i notícies sobre injustícies i sobre tantes situacions que, en el fons, estan generant dolor i odi, i més dolor, i més odi... Vivim en una societat que genera un gran buit existencial per no voler assumir el dolor. Llavors, qualsevol contradicció o frustració, es pot fer insuportable. D'aquí que fugim de la tensió que genera el dolor buscant només de fruir en cada moment. Sembla que la nostra societat ha perdut el desig de forjar "un home nou",

un home que transformi, un home que lluiti per transformar el dolor,

Nosaltres, però, quan mirem la Creu, hi veiem **l'amor integral de Déu**. No l'hem de veure, doncs, com un instrument de tortura, de suplici, sinó com Déu s'hi ha manifestat des del dolor, amb la seva capacitat de Redempció; perquè no podem mirar la Creu sense recordar-nos del significat de la Resurrecció. Jesús, a la Creu, no ha estat devorat pel mal. Déu és més gran que tots aquells que han estat devorats pel mal, no n'ha estat esclau, sinó que ens ha obert la porta per superar el mal, per vèncer-lo. Déu és gràcia, malgrat que a vegades ens sigui difícil de veure-ho.

Atansem-nos a la Creu i vegem com s'hi expressa **l'amor integral de Déu**. Diguem interiorment: "Déu em mira des de la Creu, amb amor. I jo em sento mirat des de la Creu, en l'amor. I jo miro la Creu, i en la Creu veig el dolor de l'amor". Potser serem capaços de veure tot el mal d'aquesta vida. Però Déu s'ha carregat aquesta Creu.

Amb aquest esperit, llegim atentament Isaïes. Deixem-nos agafar pel text. (Is 52,13-15): *El meu servent triomfarà, serà enlairat, enaltit, posat molt amunt. Així com tots s'horroritzen de veure'l -ja que, de tan desfigurat, ni tan sols semblava un home i no tenia res d'humana la seva presència-, així també ell purificarà tots els pobles.* (Malgrat aquesta pèrdua de figura humana, de tan destrossat com està, Ell purifica tots els pobles). *Els reis no sabran què dir; quan veuran allò que mai no s'havia contat i comprendran allò que mai no havien sentit.* Aquí, amb els reis, podem veure com la força de Déu es manifesta en la

feblesa. En el nostre món, en canvi, no són els febles els qui són reconeguts per tothom, els febles no són mai presentats com el model més excel·lent que podem seguir. Però, amb Jesús, és en la feblesa de la Creu que el miracle de la bonesa i de la fortalesa de Déu es manifesta. Ara podem comprendre allò que era impensable.

(Is 53, 1-2) *Qui pot creure allò que hem sentit? A qui s'ha revelat la potència del braç del Senyor? El Servent ha crescut davant d'ell com un rebrot, com una soca que reviu en terra eixuta. Jesús, que no tenia figura ni bellesa que es fes admirar, ni una presència que el fes atractiu, és vida (ha crescut com un rebrot, com una soca que reviu) davant la mort, perquè en la terra eixuta no pot viure, aparentment, res de res.*

Poso l'accent en aquest text perquè, quan nosaltres parlem de l'arbre de la Creu, **l'arbre dóna fruit**. I és d'aquest Arbre que nosaltres estem parlant i és aquesta Creu que

dóna fruit. Fruit, en la mesura que nosaltres tinguem la capacitat de veure com, a través del dolor, Déu ens parla dins el nostre cor.

I ens pregunta pel nostre dolor i pel nostre pecat. Qui té possibilitat de redimir-se? Només aquell que reconeix el pecat. Mirem la vida quotidiana quan parlem dels altres. A Mt 5,21-22: *Ja sabeu què es va dir als antics: No matis, i el qui mati serà condemnat pel tribunal. Doncs jo us dic: El qui s'irriti amb el seu germà serà condemnat pel tribunal; el qui l'insulti serà condemnat pel Sanedrí, i el qui el maleixi acabarà al foc de l'infern*, Jesús ens diu que no sols no hem de matar, sinó que un insult, una mala paraula, un mal desig mereixen l'equivalent a l'homicida. Molt sovint nosaltres comencem a matar moralment, existencialment, la persona, quan la desqualifiquem d'una manera absoluta. Moltes vegades no es tracta de dir la paraula. Es tracta de desqualificar-la dintre el cor. I és

aquí quan comença a néixer, digueme-ne, la font del dolor, el pecat, l'instrument de tortura, com era instrument de tortura la fusta de la Creu.

El pecat que tinc en mi ha de ser purificat. Aprenguem a dir des del fons del cor, que és on neix l'arrel del pecat: "Compadieu-vos de mi, Senyor, vós que estimeu tant. Vós que sou tan bo, allibereu la meua vida, perquè no sóc pas jo sol que em puc salvar. Necessito la gratuïtat tan absoluta, tan radical i tan profunda, de la crucifixió i la mort de Jesús". En l'arbre de la creu que dóna el seu fruit, Déu ens ha alliberat, a cadascun de nosaltres, perquè trobéssim sentit a la vida

L'experiència personal que hem vist, podem passar-la, també, a tot l'univers. Ens ho diu sant Pau en la carta als cristians de Roma: *L'univers creat es troba sotmès al fracàs, no de grat, sinó perquè algú l'hi ha sotmès, però manté l'esperança que també ell serà alliberat de l'esclavatge de la corrupció i obtindrà la llibertat i la glòria dels fills de Déu* (Rm 8,21-22). Sí, prou que ho veiem que tot l'univers creat es troba sotmès al fracàs. Però també estem convençuts que, per l'acció de Déu, serà alliberat de l'esclavatge de la corrupció.

Per sortir de l'"esclavatge de la corrupció" ens cal la gràcia de Déu i el desig personal que sigui així; és, en el fons, la crida a la conversió. Que convertir-se no és tant canviar les maneres de fer, sinó que es tracta de canviar el cor. De canviar la intencionalitat de les coses perquè, encara que tu no agreeixis, si odies el teu germà en el fons del teu cor, li estàs fent mal. Per això diria que és interessant de veure la història de Caïn i Abel, perquè Caïn i Abel representen dues maneres de viure en el món. (Gn 4,1-6) Caïn no pot sofrir, no pot aguantar, per gelosia, l'obra d'Abel i l'ha d'eliminar de la seva vida, i el mata. Però, quan ho ha fet, Déu li demana comptes: *Caïn, on és el teu germà? I ell va respondre: No ho sé. Que potser sóc el guardià del meu germà?* A Caïn, li hem de dir que sí, que som responsables, d'alguna manera, de moltes situacions que ens trobem en la vida i que moltes vegades hem provocat. Les injustícies entre

els habitants del nord del planeta amb els del sud, no són un acte d'egoisme dels que viuen més bé? On estic vivint, jo? *Què has fet?* li replica el Senyor. *La sang del teu germà clama a mi des de la terra. Aniràs pel món errant i fugitiu. Des d'avui, diu Caïn, el meu crim és massa gran per poder-lo suportar. Em bandeges de la terra fèrtil i m'hauré d'amagar de la teva presència, aniré pel món errant i fugitiu, i el primer que em trobi em matarà.* Però el Senyor va replicar: *Això, no. Si algú mata Caïn, serà venjat. I el marcarà amb un senyal.* Déu no volia mort. Déu no volia venjança. I ara, tampoc. Davant del dolor, del mal, la nostra intenció seria de fer pagar als qui ho han fet. Però és bo de fixar-nos i d'aprendre com Déu actua. Mira en el teu cor. Domina el teu cor i procura que aquell que ha fet mal no tingui més ocasió de fer-lo, però no li llevis la vida, perquè la vida és de Déu.

Després d'haver vist el dolor i el mal d'una manera tan globalitzada, garbellem el nostre cor. Caldria veure quin és el nostre neguit davant del mal i davant d'aquelles situacions que ens han fet mal. Quina és la nostra manera d'actuar? Com ens posem davant de Déu? Em va agradar molt una petita cosa que vaig llegir.

Diu: "Quan algú t'ha fet una injustícia, i te l'ha feta molt forta, posa't davant de la Creu i mira, i compara, si la teva injustícia està en proporció d'aquella injustícia que varen fer a Jesús".

Ara bé, no hem de perdre de vista que nosaltres estem reflexionant sempre des de la perspectiva de la fe. Perquè nosaltres creiem en un Déu salvador que ens estima. Creiem en aquell Déu que ens convida a estimar els altres com ell ens ha ensenyat a fer-ho. Ens pot costar. També a Jesús li va costar, quan estava dalt la Creu: *Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?* No oblidem això. Perquè, en un moment donat, podem tenir aquests sentiments.

Però, fixeu-vos què diu el salm 50: *Compadiu-vos de mi, Déu meu, vos que estimeu tant, vos que sou tan bo...* -mireu de treure el mal que hi ha en la meua vida- *esborreu les meves faltes.* Ho diem... però el salm ens està dient: "t'has d'adonar del teu dolor". I pèr això ens convida a dir: *Ara reconec les meves faltes; contra vos, contra vos sol he pecat.* Quan fas mal al teu proïme, sigui qui sigui, *contra vos, contra el Senyor* has pecat. I el salm continua dient: *Vós estimeu la veritat al fons del cor, dintre de mi m'ensenyeu a tenir seny.*

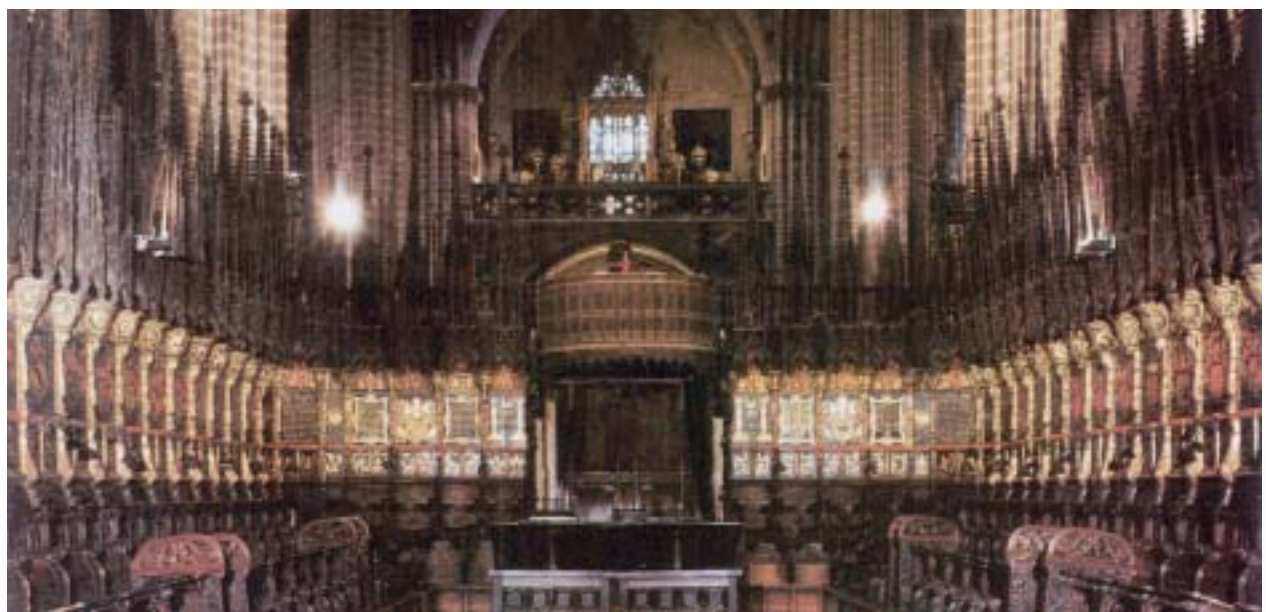
Jo penso que aquest salm ens va donant molts elements per llegir-los, per anar-los meditant i no buscar massa de pressa solucions massa superficials.

Si no aprenem a viure de veritat que **Déu ens ha perdonat**, difícilment aprendrem a perdonar el germà. Cal sentir que Déu et perdona. No pels teus mèrits, sinó perquè Déu

t'estima. Si no vius amb profunditat aquesta capacitat de perdó, aquesta Redempció feta des de la Creu, difícilment sabràs què vol dir Jesús quan t'invita a portar la creu i a morir pels altres. Quan Jesús ens convida a agafar la nostra creu, ens convida a fer que el nostre gest d'amor i de donació sigui redemptor.

Deixem que una mica de llevat se'ns fiqui dintre. Serà des d'aquesta perspectiva d'interiorització que nosaltres entendrem què vol dir la conversió. La conversió no és deixar de fer el mal, la conversió és fer el bé. L'acció de Jesús, l'acció de Déu, sempre és positiva, mai no és una acció negativa. És aquesta, l'actitud que nosaltres hem d'aprendre i que hem d'anar treballant dins de la nostra vida per tal que, com la llavor de mostassa, s'apoderi del nostre cor. I llavors serem prou forts per comprendre i protegir els qui se'ns atansen ferits pel mal. Perquè, si tens el cor apaivagat, si aprens a dominar-te els sentiments, quan et vinguin moments de dificultat, quan et vinguin a agredir verbalment, difícilment et deixaràs arrossegar per la malvolença, i sabràs dominar-te. Però, més que a dominar-te, hauràs après a estimar. I, com Jesús, Aprenderàs a estimar aquell qui t'agredeix...L'evangeli de demà, dintre d'aquest context, ens parlarà d'estimar els enemics.

Hem d'aprendre a pacificar el nostre cor. ∞

EFREM DE NÍSIBIS

MANEL NIN
DADES BIOGRÀFIQUES

Efrem de Nísibis és sense cap mena de dubte el més gran entre els Pares siríacs, i un dels millors poetes de tota l'època patristica. És un autor important i alhora desconegut, pel fet que la seva producció literària és escrita en llengua siríaca i, sobretot, pel fet que la major part de la seva obra està en vers. Ens trobem amb un autor que, igual com el seu contemporani Gregori de Nazianz, elabora el seu pensament teològic servint-se de la poesia. Amb aquest gènere literari, Efrem desenvoluparà una teologia no tant emmarcada en definicions precises i alhora limitades, sinó servint-se del símbol i de la paradoxa per apropar-se al misteri de Déu.

L'obra d'Efrem reflecteix allò que es vivia a la regió més oriental de l'Església de Síria, una Església molt al marge de la cultura grega, fins al

punt que possiblement Efrem no conegué ni tan sols la llengua grega. Bon coneixedor, en canvi, de la Sagrada Escripura, la seva obra és plena d'al·lusions bíbliques tan implícites com explícites, i són, sobretot els himnes, un entreteixit de textos i referències bíbliques.

Tenim tota una sèrie de notícies biogràfiques entorn d'Efrem que són, però, tardanes i plenes d'afegits apòcrifs; la mateixa *Vida de sant Efrem* és un document que no es pot datar abans del segle VI, és a dir almenys dos-cents anys després de la vida d'Efrem. Nascut a Nísibis entorn del 306, una època marcada fortament per les lluites polítiques - setges, destruccions, guerres entre l'Imperi romà i l'Imperi persa; una època també marcada per les lluites de tipus dogmàtic a l'interior del cristianisme mateix -arrianisme, maniqueisme, gnosticisme-.

De família cristiana, Efrem es formà a redós del bisbe Jaume de Nísibis (303-338), del qual Efrem mateix diu que va engendrar aquesta Església; Jaume participà en el concili de Nicea i, juntament amb Efrem, fundà una escola teològica on es comentava la Sagrada Escripura. Efrem fou ordenat diaca, i intervingué directament en la vida de la seva Església sota els bisbes Babu (338-346), Vologès (346-361/362), asceta culte i atent en tot a la vida de la seva comunitat, i Abraham, que era bisbe quan el 363 Nísibis fou cedida als perses per l'emperador Jovià. Efrem emigrà cap a la ciutat d'Edessa, dins les fronteres de l'Imperi romà, on fundà una escola teològica que esdevingué molt cèlebre i que fou anomenada "escola dels perses", i on continuà la seva activitat de predicador, aquesta vegada, però, en una ciutat colpida per les controvèrsies doctrinals. Morí en aquesta ciutat el 9 de juny l'any 373. Els viatges a Capadòcia, on s'hauria trobat amb sant Basili el Gran, i a l'Egipte, són probablement llegendaris, tot i que d'alguna manera ens indiquen que la fama d'Efrem ben aviat s'estengué més enllà del cercle petit de la seva ciutat. Efrem és l'autor d'una sèrie de comentaris a llibres de l'Antic i del Nou Testament, i sobretot d'un gran nombre d'himnes i d'homilies mètriques. Rebé popularment el qualificatiu de "Cítara de l'Esperit Sant".

HOME D'ESGLÉSIA

Efrem és un testimoni privilegiat d'una vida viscuda en una profunda comunió amb l'església local presidida pel bisbe; per a Efrem, la fidelitat

a la tradició eclesial és el criteri primer de l'ortodòxia en la fe. Les comunitats herètiques, fa notar ell mateix, s'anomenen amb el nom de llur fundador, mentre que només les comunitats ortodoxes s'anomenen amb el nom de cristianes.

La ciutat de Nísibis, que des del 297 formava part de l'imperi romà, era, tal com hem indicat, una ciutat quasi fronterera entre aquest i l'imperi persa, lloc d'intercanvi cultural i polític important. El cristianisme hi era present des de la fi del segle primer i, amb la presència posterior de l'Imperi romà, havia segellat la seva professió de fe amb el testimoni de molts màrtirs. Nísibis esdevé seu episcopal (potser ja seu metropolitana) cap a l'any 303. Coneixem els primers bisbes de la ciutat a través d'una obra d'Efrem, els *Cants de Nísibis* (coneguts generalment com a *Carmina Nisibena*), on l'autor descriu, de forma poètica, tota una sèrie de virtuts dels tres primers bisbes de la ciutat, sota dels quals ell va viure, i el progrés en el creixement i en la virtut de la mateixa església de Nísibis; Efrem fa veure com cada un dels tres bisbes correspon a una de les tres edats en el creixement (de l'Església): el naixement, sota el bisbe Jaume; l'adolescència, sota el bisbe Babu; la maduresa, sota el bisbe Vologès. En nou dels *Cants de Nísibis*, del XIII al XXI²¹, Efrem ens presenta la imatge que té de cada un dels bisbes. Al bisbe Jaume (308-338), Efrem li reconeix tota una paternitat damunt de l'Església nisibena:

...el primer, com amb un infant,
la va estimar i la va fer néixer en el
temor...; el primer, que va engendrar
l'església, va portar en les seves
entranyes el seu fill...;
el primer sacerdot, que la va
engendrar, va donar llet a la
seva infantesa...;
el primer, que fou pare diligent,
va atresorar per a la seva juvenesa.

Efrem es complau a comparar el riu Migdoni, que rodeja la ciutat, amb el cos de Jaume, mort i enterrat a l'interior de la ciutat i que li esdevé una font de gràcia:

El primer sacerdot és el seu vinyater, les seves branques arriben fins al cel.

Heus ací que, mort i enterrat en el seu interior, ha esdevingut un fruit en el seu si.

El bisbe Jaume, encara, és el vinyater que ha podat, que ha tallat, que ha guiat amb mà forta; totes aquestes imatges segurament indiquen la presència de problemes de tipus doctrinal i d'influx pagà contra els quals Jaume hagué de lluitar durant el seu episcopat. Sota el govern del bisbe Jaume, Nísibis fruí d'una pau relativa fins a l'any 338, en què Sapor II assetjà la ciutat per primera vegada: *En els dies del qui fou el primer, augmentà la pau i s'aconseguí la calma.*

Pel que fa al segon bisbe, Babu (338-346), Efrem en lloa la caritat i el zel per alliberar els captius:

el segon sacerdot a causa dels captius va obrir les boques del tresor públic..., quan s'apropi al Redemptor, li farà veure els redimits pel segon;

també n'indica una certa severitat en l'educació del seu ramat:

Era dur quan em comportava com un infant, però era indulgent quan jo demostrava el seny d'un ancià.

El tercer bisbe de qui parla Efrem és Vologès (346-361/362), home dolç i humil. Sembla que visqué, en la seva joventut, com a asceta a les muntanyes d'Edessa; per-

sona eloqüent i bon predicador, Efrem diu d'ell que era un tresor de virtuts; durant el seu episcopat fou edificat el magnífic baptisteri de la ciutat, que és amb tota probabilitat un dels edificis cristians més antics de tot l'Orient cristià. El final de la vida de Vologès coincidí amb l'adveniment al tron imperial de Julià l'Apòstata que volgué reintroduir en l'imperi el culte pagà, i que va dur a la ciutat de Nísibis un ídol al qual oferí sacrificis. Efrem dedica a aquest bisbe tot l'himne XV sobre Nísibis.

L'últim dels bisbes contemporanis d'Efrem, el quart, és Abraham, a qui dedica els himnes XVII a XXI, i damunt del qual Efrem exerceix una certa paternitat ja que se li adreça amb una sèrie d'exhortacions i consells que denoten una franca autoritat per part d'Efrem.

Quina imatge del bisbe ens dona Efrem en aquests textos? En primer lloc,

el bisbe és aquell que ha estat escollit per Déu com a ànima del gran cos de l'Església per tal que els membres en rebin la vida, la doctrina i el pa nou.

L'episcopat, per a Efrem, és un do de Déu, no un disseny humà; a més, el bisbe ha d'estar lligat a la successió apostòlica amb els seus predecessors. No ens dona cap indicació pel que fa al procés d'elecció episcopal; simplement, per exemple en el cas del bisbe Abraham de Nísibis, ens porta a una llista de virtuts que el bisbe tenia ja abans de

la seva elecció com a pastor de la comunitat. El bisbe, sobretot, és el capde l'Església:

No hi ha pas gelosia entre els membres del cos pel fet que estan sotmesos al cap per la caritat, i ell se'ls mira amb misericòrdia. El cap és l'observador dels membres i essent el més alt, s'inclina amablement per ajudar-los en allò que cal.

Efrem insisteix en la necessitat que hi hagi una veritable intimitat entre el bisbe i l'Església, la seva esposa:

Els seus costums (de l'Església) són els dels seus mestres, ja que amb un mestre negligent, ella seria negligent, però amb un mestre il·lustre, ella és noble, semblant a un mirall.

El bisbe, a més, és el sembrador que ha de sembrar la paraula de Déu en un terreny net, lliure del jull de l'heretgia; és la llum i la sal de la seva Església per mitjà de la seva doctrina i del seu exemple; és encara el metge que li dona la medecina adient.

Efrem, adreçant-se sempre paternalment al bisbe Abraham de Nísibis, el darrer de la seva vida, li dirà que s'ha de buscar bons consellers: experts en dret, jutges, per-

sones que vetllin diversos afers, que es cuidin de la distribució de les almoines; ha d'escoltar els joves i

deixar parlar els ancians, i tractar tothom amb honor, dolcesa, justícia i amor. ∞

HIMNE XX SOBRE LA FE¹

A Vós, Senyor; per mitjà de la veu presento la meua fe; perquè la pregària i la súplica poden ser concebudes en el pensament i també ser engendrades en el silenci, sense la veu.

Resposta: Beneïda la vostra generació que només el vostre Pare coneix.

Si el si (de la mare) retingués el fetus, ambdós moririen. Jo no entretindré tampoc, Senyor, la meua paraula sobre la meua fe, perquè aquesta es perdria i aquella s'apagaria, i l'una i l'altra, ambdues, es perdrien.

L'arbre que reté el seu fruit s'asseca; el gemec del vent li fa néixer el fruit tendre. I si del si de l'arbre s'engendra un fruit tendre, que exulti la meua fe.

La llavor amb el seu germen esberla la crosta de la terra, i apareix l'espiga dels grans, plena de símbols; i la fe, el si de la qual és ple de bons fruits, és espiga de lloança.

El peix té en el mar la seva concepció i el seu naixement; si s'hi enfonsa i hi habita, defuig de ser pescat. Que en el repòs pur, en la ment, es reculli l'ànima en pregària, sense divagar.

Una verge a la (seva) cambra és la súplica transparent i si ha anat més enllà de la porta de la seva boca,

és com una que va errant. La veritat és el seu tàlem, i l'amor, la seva corona, la pau i el silenci, els eunucs a la seva porta.

Esposa del fill del rei, que no surti (ni) vagaregi, però l'esposa visible, que és la fe. Sigui portada pels carrers damunt l'espatlla de la veu, de la boca a la cambra nupcial de l'oïda.

Perquè està escrit que molts van creure en nostre Senyor, però, a causa de la por, llurs veus van defraudar la fe; tot i ser creient el cor, el seu silenci els va comptar entre els qui el negaven^I.

Jonàs va fer una pregària sense so de veu^{II}; el predicador va emmudir en el ventre del peix.

Però del mut n'ha sortit la pregària, i l'ha sentida l'altura per mitjà del silenci que és també un clam.

En un únic cos hi ha ambdues coses: la pregària i la fe; allò que és invisible i allò que és visible, per a la invisible i per a la visible.

La pregària invisible per a l'oïda invisible, i la fe per a l'oïda visible.

La nostra pregària és com un gust invisible a l'interior del nostre cos.

Fem créixer i olorem l'olor de la nostra fe. L'olor anuncia també el gust a aquell que posseeix la distinció de les olors.

La veritat i l'amor són dues ales inseparables; sense la veritat l'amor tot sol no podria volar, ni tampoc sense l'amor la veritat no podria volar. El seu jou és la comunió^{III}.

Una sola mirada fa moure totes dues pupil·les; i encara que el nas estigui dividit, no es parteix; tampoc no pot un simple cluc d'ull separar un ull de l'altre. Els peus no es divideixen mai entre dos camins; però el cor es troba dividit perquè camina ensems en dos viarans; en dos camins, un de fosc i un de lluminós, camina, en la seva llibertat, en direccions oposades.

Que els seus peus i els seus ulls blasmin aquesta. desavinença. Oh cor, brau junyit, unit i desunit, treballes sota dos jous, sota el jou just i sota l'injust.

Ha sotmès la voluntat al treballador injust, i s'ha posat sota un jou dur, (1) ha servit l'error, i ha sembrat cards enlloc de blat, havent-lo punxat l'agulló del pecat.

Que a l'interior la pregària netegi els pensaments impurs; que la fe netegi també els desigs externs, i qualsevol home que ha estat dividit uniu-lo, Senyor i que sigui u davant vostre.

^I Cf. Mt 10,33

^{II} Cf. Jo 2,2

^{III} També: «consens», «unanimitat», «unitat», «harmonia».

(1) La traducció d'aquest text es troba a la Col·lecció "Clàssics del Cristianisme" n° 68

DEL PELEGR QUERUB NIC D'ANGELUS SILESIUS

En les escoles d'aquest món, Déu tan sols ens és descrit.
En l'escola de l'Esperit Sant, hom aprèn a contemplar-lo i estimar-lo.
Déu Pare és el pou, la font és el Fill.
L'Esperit Sant és el riu que s'escola d'ells dos.
L'amor, que Déu manifesta en tu.
És la força eterna de Déu, el seu foc i el seu Esperit Sant.
Déu és un organista, nosaltres som els tubs de l'orgue.
En tots ells bufa l'Esperit i dóna força al so.
Home, tan sols seràs la nova creatura.
Si la pietat de Crist esdevé la natura del teu esperit.
El regne de Déu i del seu Esperit és amor, joia, pau. Al.leluia

JOIA I FESTA TOT CELEBRANT L'EUCARISTIA - 3 DE MARÇ 2004

MA. DOLORS TRESSERRAS

El dia 3 de març i dins el cicle de les conferències quaresmals vam celebrar amb goig a la capella de Lestonnac els 25 anys de sacerdocí del nostre consiliari P. Lluís Planas i els 25 dies de prevere del nostre germà oblat Alfons Vilà

L'Alfons: pare, avi, oblat, vidu, diaca i ara sacerdot, havia estat ordenat el dia 8 de febrer. Celebràrem, doncs, al voltant de la taula de l'Eucaristia aquestes dues festes.

En comentar les lectures l'Alfons ens digué:

Aquí em teniu. Em sento portat per Ell i confiat en els braços de la Mare.

I tot seguit ens parlà de la figura de Jonàs. "A Jonàs li és confiat un servei que ell no s'esperava.

Jonàs no era pas un model de creient, ni un model de profeta, però Déu el cridà d'una manera inesperada, com a tots nosaltres joves i grans.

Ell el va seguir, tot i que no estava gaire satisfet de dur a terme aquell camí que el Senyor li assenyalava: "anar a portar a un poble descregut, un poble sense fe, una missió de penediment i de perdó dels pecats".

Però ho va intentar. El resultat va ser bo. Tota la ciutat es va convertir, va fer penitència, Déu els perdonà. I Jonàs es queixava que Déu els perdonés tant de pressa Volia més lluita i més treball.

Jo em pregunto si nosaltres els cristians no estem cridats a portar una missió com Jonàs. Estem enmig d'una societat consumista, voltada de tecnicisme i espiritualment molt baixa. Però som aquí i aquí hem de treballar, hem de viure i hem de fer la feina que Déu ens demana.

El Senyor ens va donar uns talents que hem de fer fructificar en el nostre ambient, cadascú com pugui. No podem caure en aquest "no hi ha res a fer", hem de tenir la valentia de lluitar. Encomanar-ho a Déu, donar testimoni amb la nostra vida sempre.

Cal començar pel nostre petit món, el món de cada dia, el món del nostre ambient.

Cal ésser portadors de pau, dels camins de l'evangeli que el Senyor ens ensenya.

Cal tenir aquesta valentia i donar testimoni, la fe ens obliga a creure en un Déu que està sempre atent, que ens estima i que de vegades té un projecte.

Les Benaurances són el projecte que Jesús ens va donar com a programa de vida, que hem meditat, que hem pensat moltes vegades, i que hem de transmetre.

Ens hem d'entusiasmar a seguir Jesús, mirar de conèixer-lo:

Seguir-lo. obrir els ulls, obrir el cor, les orelles, i estar sempre ben disposats a seguir-lo a servir-lo a ell i al germans.

Crist ens espera, ens està mirant amb els ulls ben oberts, tal com diu sant Pau.

Ara hem començat la Quaresma. El sacerdot, en la imposició de la cendra deia:

"Converteix-te i creu en l'Evangeli".

Es aquest un bon moment per acollir les benaurances i reflexionar-hi, ja que elles ens acompanyen a fi que millorem

les nostres relacions amb Déu i amb els germans.

No es fàcil canviar les nostres actituds, però sempre podem intentar-ho.

El Senyor és al nostre costat. El Senyor sempre ens ajuda, ens dóna ànim per tirar endavant.

La Quaresma també ens hi ajuda. És temps de pregària, de pregària més intensa, temps de pau, moments de silenci.

Com el Salm.

"D'on em vindrà l'ajuda? L'ajuda em vindrà del Senyor que ha fet el cel i la terra".

Confiem en Ell i en la seva paraula que ens alimenta, i en l'Eucaristia que ens dona vida que ens farà deixebles i testimonis davant de tothom.

En el moment de les pregàries el P. Lluís va dir:

"Es una gràcia avui de tenir l'Alfons al meu costat ...25 anys / 25 dies.

Demanen perquè aquest ministeri de servei, que és escoltar i donar, repartir la paraula de Déu, repartir l'eucaristia, ser un do per als altres cada dia, t'ajudi a viure, cada dia, la teva oblatió.

Oblació, que jo vaig tenir la gran sort de poder acollir. Va ser la primera oblatió que jo vaig rebre.

Que aquest camí de donar-se a Déu, et sigui una benedicció i ho sigui per tota l'Església." ∞

DOMINICA LAETARE A MONTSERRAT

PETÍTA CRÒNICA – MA. DOLORS ROVIRA.

Arribada la dominica Laetare, els oblats ens tornem a reunir a Montserrat.

Al matí, vàrem assistir a la missa conventual. Després de dinar, amb joia i bona companyonia, vam celebrar l'Assemblea General obligatòria que va transcórrer amb tota normalitat. En acabar, el pare abat va venir a saludar-nos i ens va adreçar unes paraules relacionant la dominica Laetare

(temps quaresmal) amb la festa del Trànsit de sant Benet, que s'esqueia aquell diumenge. Aquest punt doctrinal del pare abat, el trobareu, sencer, en un altre indret d'aquest mateix butlletí.

Amb l'assistència a les Vespres vam donar per acabada aquesta festa, amb el desig de viure tots plegats, amb joia i plenitud, la Pasqua de Resurrecció. ✨

EXCURSIË-CONVIVÈNCIA A PALAU-SOLITÀ I PLEGAMANS - SOLIUS - FIGUERES - DIES 15 I 16 DE MAIG

MONTSERRAT BACH

A l' hora anunciada, sortim cap a Palau-Solità i Plegamans per tal de visitar la "Fundació Folch i Torres", amb motiu de la celebració, enguany, del centenari de l'aparició d'"En Patufet", el conegut setmanari infantil d'abans de la guerra, que va ensenyar a llegir en català un bon munt de persones del nostre país.

Ens rep molt amablement el sr. Ramon Folch i Camarasa, fill de Josep Ma. Folch i Torres. Ens fa una explicació molt detallada dels objectes exposats a l'Arxiu-Museu. Hi ha material dels cinc germans Folch i Torres: Manuel, Lluís, Josep Ma., Ignasi i Joaquim, tots ells molt vinculats a la cultura catalana en àmbits ben variats. Passen un vídeo sobre la vida i l'obra de Josep Ma. Folch i Torres, que trobem molt interessant. Amb motiu d'aquesta commemoració, la Fundació ha editat un "Calendari d'En Patufet". Compren algun llibre, particularment el conte d'en Patufet, que el sr. Folch dedica, molt amablement, als destinataris (els petits de les nostres famílies).

Acabada la visita, sortim cap a Romanyà, on dinem al restaurant de la Font Picant (antiga estació del carrilet de Girona a Sant Feliu de Guíxols). Després d'una sobretaula distesa i agradable, anem al monestir de Solius per visitar el pessebre que hi exposen. Ens acompanya en la visita el germà autor dels diorames, i podem admirar una bonica obra artística, amb detalls que ens fan quedar meravellats.

Amb tranquil·litat i sense presses, anem cap a l'església, on el pare Lluís

concelebra l'Eucaristia amb la comunitat. Abans, però, fem una visita a la tomba del germà Felip, traspasat fa un any. És el primer monjo difunt del monestir. Allí, cadascú va fer una breu pregària.

Després, una passejada pels voltants de l'església, tot esperant l' hora de les Vespres, que resem units a la comunitat. Acabades les Vespres, sortim cap a Figueres, on farem nit.

El diumenge, després d'esmorzar, anem a la parròquia de Sant Pere on el pare Lluís, amb el senyor rector, concelebre l'Eucaristia. Normalment és transmesa per ràdio Figueres.

El sr. rector ens fa una breu explicació del temple, una nau gòtica dels ss. XIV-XV, amb voltes de creueria. Primerament s'acabava amb un absis en l'indret on ara hi ha el creuer.

Va ser reconstruïda entre els anys 1941-1948, seguint l'estil gòtic primer, ja que l'any 1936 va ser molt malmesa.

Sortint, anem al museu Dalí, que és a quatre passes. Construït sobre les restes de l'antic teatre de Figueres, va ser inaugurat l'any 1974. Conté un ampli ventall d'obres que mostren la trajectòria artística de Salvador Dalí, de les seves primeres experiències artístiques i les creacions dins el surrealisme, fins a les obres dels darrers anys de la seva vida.

Acabada la visita anem a dinar i tornem cap a Barcelona. Donem gràcies a Déu per haver pogut gaudir, durant dos dies, d'una bona companyonia, compartint les visites i la bona acollida que hem rebut a tot arreu. ∞

NOTIFICACIONS

ELS NOSTRES DIFUNTS

Teresa Abril i Vilajuana, de Barcelona
Salvador Comadran Mora, de Barcelona
Francesca Pinillos, de Ciutat de Mallorca
Vicenç Pujol i Funolleda, de Ciutat de Mallorca
Ramon Sanchis López, de Barcelona

FAMILIARS

Jaume Oliver Ferrer, fill de Vicentina Ferrer
Rosalia Graells Roca, mare de Faustina Font
Ma. Rosa Guix Santasusagna, mare de Teresita Tomàs

CALENDARI D'ACTIVITATS DELS OBLATS (SEGON SEMESTRE)

JULIOL

- 13** Eucaristia. Altar sant Bene
catedral (11)
12/19 EXCURSIÓ-CONVIVÈNCI

AGOST

- 23** Inscripcions trobada (tel. mòbil)

SETEMBRE

- 4/5** TROBADA, per compartir vida i fe
27 Inscripcions exercicis espirituals

OCTUBRE

- 8/12** EXERCICIS ESPIRITUALS

NOVEMBRE

- 8** Inscripcions trobada
11 Conferència-Eucaristia a Lestonnac (20 h.)
20/21 TROBADA per compartir vida i fe
22 Inscripcions dominica Gaudete

DESEMBRE

- 12** DOMÍNICA GAUDETE a Montserrat

INSCRIPCIONS:

Ma. Dolors Tresserras, Tel. 93 828 06 36 / mòbil 656 40 80 57

Dia indicat a partir de les 21 hores

Informació Tresoreria: Sebastià Grau, tel. mòbil 609 37 94 93

EL BÉ DE L'OBEDI...NCIA, NO SOLS L'HAN
DE PRESTAR TOTS A L'ABAT, SINCE QUE
TAMBÉ S'HAN D'OBEIR ELS UNS ALS ALTRES.

(RB C. 71)

